

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg kan egentlig godt forstå, at statsministeren sagde, at hele resten af forklaringen var uden interesse. For han ved, at den svarer naturligvis til det næsten stenografiske referat, vi har taget af forhandlingerne. Og den er naturligvis nødvendig for at forstå, hvad det var, der skete i Statsministeriet den dag. For statsministerens spørgsmål, om vi ville acceptere at forhandle med regeringens udspil som grundlag, når vi var midt i forhandlingerne om regeringens udspil, giver jo kun mening, hvis der i ordet grundlag ligger en principiel accept af planen, og det spurgte jeg statsministeren om, og det spurgte de socialdemokratiske forhandlere om to gange undervejs. Og hver gang var svaret ja, det var det, der lå i det. Og der blev tilføjet, at hvis ikke vi i det mindste kunne acceptere de 10 mia. kr. i forhold til kommunerne og privatiseringen af dagpengesystemet, så kunne vi ikke nå nogen vegne i forhandlingerne. Det er et reelt standpunkt og en reel måde at forhandle på. Jeg synes, at det hører med til historien. Sådan oplevede vi det, sådan opfattede vi det, og det var derfor, det brød sammen.

Hvad angår statsministerens svar på mit spørgsmål med hensyn til Fremskridtspartiet, så er der jo det mest nærliggende modspørgsmål, og det er, om Fremskridtspartiet har lovet statsministeren at stemme for finansloven. Statsministeren er jo dybt involveret i forhandlingerne med Fremskridtspartiet i øjeblikket. Har Fremskridtspartiet lovet, at de vil stemme for finansloven som betingelse for at deltage i drøftelser med statsministeren? Naturligvis har de ikke det. Til syvende og sidst er det jo det, om man har tillid til den økonomiske politik, som finansloven indgår i, der afgør, hvilken stilling man til sidst tager til finansloven.

Vi har i Socialdemokratiet ønske om at stemme for finansloven, en helt anden finanslov end den, vi kender til i dag, som led i en retfærdig politik til løsning af Danmarks problemer.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Det giver ingen mening, når hr. Svend Auken siger, at jeg skulle have stillet det kontante og præcise spørgsmål, om Socialdemokratiet ville acceptere at gå ind for 10 mia. kroners besparelser i de kommunale budgetter, al den stund tallet 10 mia. ikke eksisterer. Den besparelse,

»Økonomisk Reform« foreslår i de kommunale budgetter, er over en 4-årig periode i alt 3,8 mia. kr. Det vil jeg gerne have lov til at vende tilbage til lidt senere.

Så spørger hr. Svend Auken, om Fremskridtspartiet har lovet regeringen at stemme for finansloven. Nej, det har Fremskridtspartiet ikke lovet. Det er heller ikke overraskende for nogen, at Fremskridtspartiets udgangsposition er at stemme imod finansloven, for det har Fremskridtspartiet gjort, lige siden Fremskridtspartiet mødte her i salen første gang.

Det, vi søger at forhandle om en afklaring af, er: kan det lade sig gøre, at Fremskridtspartiet ændrer den praksis og for første gang nu stemmer for finansloven? Og i den forbindelse stiller Fremskridtspartiet helt naturligt nogle forslag om besparelser og afgiftslettelser, det forstår jeg da godt, og det er det, vi forhandler om. Det kan være, at vi her kan få Fremskridtspartiets tradition lavet om. Det vil vi gerne arbejde for, men jeg er ikke sikker på, det lykkes.

Men vi forhandler jo i den belysning, at Socialdemokratiet har reserveret sig at ville stemme imod finansloven. Se, det er det, der er den tragiske sensation i Folketingets arbejdsvilkår, det er det, der er revolveren, det giver ikke noget godt forhandlingsgrundlag. Hvis Socialdemokratiet ville vende tilbage til sin halvhundredårige tradition og tilkendegive, at naturligvis stemmer man ikke imod finansloven, er det politiske billede forandret til det bedre.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg tror ikke, det tjener noget formål ved denne lejlighed at gå længere ind i, hvad der er blevet sagt i Statsministeriet.

Jeg har anerkendt det referat, statsministeren har givet, og jeg forstår, at det, der er blevet sagt fra statsministerens side, ikke er et dementi af, hvad jeg har sagt. Jeg kan i hvert fald sige, at vi er fire på den socialdemokratiske side af bordet, som har hørt det spørgsmål blive stillet, om det var ensbetydende med et principielt ja eller nej, og som har hørt et ubetinget ja fra statsministeren. Det kan være, at man kan anfægte det, men vi er altså fire mennesker, der har oplevet det – ikke én, men to gange undervejs i drøftelserne. Men lad nu det hvile.

Med hensyn til finansloven må vi konstatere den usædvanlige situation, der er indtrådt i